

Igentisztelt Vezérőrnagy Úr!
Tisztelt Tűzoltók!
Kedves Vendégek!

A tűz és annak kettős, egyszerre életet adó és pusztító természete az emberiség legősibb szellemi és kulturális emlékeinek meghatározó eleme. A tűz már az ókori mitológiában, majd a Bibliában is az isteni tudás forrásaként jelenik meg, **szakrális jelentőségű**, elég ha csak Prométheusz történetére vagy a Szentírásban megjelenő égő, de soha el nem hamvadó csipkebokorra utalok.

De ugyanez figyelhető meg a magyar néphagyományban is. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a Képes Krónikában feljegyzett, a váci egyház alapításához köthető Szent László legendában feltűnő lángoló agancsú csodaszarvas.

Ősi emlékeink ma is velünk élnek, még akkor is, ha már máshogy tekintünk a tűzre, mint elődeink. Tudjuk, az emberiség képes volt a természet eme éltető és egyszerre pusztító elemét megzabolázni, azonban az időről időre fellángoló és hetekig, akár hónapokig tomboló erdő- és avartüzek vagy a nagy ipari katasztrófák tüzei, **emlékeztetnek minket esendőségünkre, kiszolgáltatottságunkra és arra az önfeláldozó munkára, amit a tűzoltók végeznek.**

Persze hajlamosak vagyunk elhessegetni a gondolatot, hogy hasonló katasztrófa hazánkban is megtörténhet, de nap, mint nap értesülhetünk arról, **hogy a tűzoltók saját életük vagy testi épségük kockázatásával miként mentettek meg valakit a lángok martalékából** vagy szabadítottak ki egy balesetet követően.

Egy olyan világban, amely a biztonságot lassan mindennél többre értékeli, különösen nagy értéke van annak, ha akadnak olyanok, akik **képesek nemcsak magukért, hanem másokért is kockáztatni életüket, biztonságukat.**

A tűzoltók, legyenek akár hivatásosak, akár önkéntesek olyan emberekért kockáztatnak, akiket korábban nem ismertek és feltehetőleg később sem fognak megismerni.

Ez az önzetlen és **érdegmentes segítségnyújtás az, ami valódi hivatássá teszi munkájukat.**

Egykori önkéntes tűzoltóként magam is ismerem ezt a sajátos érzést és lelkiületet, ami minden nehézség ellenére arra inspirálja Önöket, hogy vállalt hivatásukat a legnehezebb körülmények között is teljesítsék.

Még most is emlékszem arra a napra, amikor általános iskolás osztálytársaimmal egy Csepel teherautó platóján ülve mentünk Dévaványára a megyei ifjúsági tűzoltóversenyre. Útközben a „Tűz van, tűz van, tűz van a faluban”- kezdetű dalt énekelve próbáltuk úrrá lenni izgalmonkon. Újra és újra átbeszéltük, hogy pontosan kinek mi is a feladata, miként tudunk majd eredményesen dolgozni.

Az igazi izgalom persze maga a verseny volt. Legfiatalabb indulókként igyekeztünk helytállni minden versenyszámban, pedig kezünk még a tömlőt is alig érte át. És a versenyen jött az igazi meglepetés! A mi kocsifecskendőnkön, amin gyakorolhattunk, menetes csatlakozású nyomótömlők voltak, a versenyen pedig Storz-kapcsosak. Aki ismeri a különbséget, az tudja, mit jelentett ez számunkra.

Ekkor tapasztaltuk meg igazán egy életre, hogy mit jelent valóban csapatban dolgozni,
egymásért felelősséget vállalni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A hétköznapiak biztonságát és az abba vetett hitet az elmúlt években a koronavírus járvány rendkívüli módon megtépázta.

Alig ha akad ma közöttünk olyan, akinek a családja ne szenvedte volna meg a pandémiát, aki nem látta volna testközelből, hogy milyen fájdalmat és gyötrelmet tud okozni a vírus.

A tűzoltókra azonban ebben a helyzetben is számíthatunk, hiszen **tavaly a több mint 16 ezer bevetésük mellett legalább 8 ezer esetben segítették a hatóságok munkáját a koronavírus elleni küzdelemben.** Ezt a nélkülözhetetlen munkát a kormány a költségvetésben biztosított forrásokon túl további támogatások folyósításával is elismerte, melyek révén érdemben javultak a munkakörülmények.

Az állami támogatás, elismerés, a szakma megbecsülésének egyértelmű jele, ugyanakkor az **Önök számára a szakma, a kollégák elismerése legalább ennyire fontos,** hiszen egy szoros sorsközösségben **nem csak önmagunkért, hanem egymásért is dolgoznak.** Éppen ezért van különös súlya annak, ha valakit kiemelkedő teljesítményéért vagy éppen több évtizedes elhivatott munkájáért Szent Flórián vagy Széchenyi Ödön díjra terjesztettek fel a bajtársai.

A közösségért végzett munkájukért ezúton mondok köszöntet Kövér László házelnök úr és a magam nevében is, a hamarosan átadásra kerülő díjakhoz pedig ezúton gratulálok!

Az elkövetkezendő évekre **Szent Flórián oltalmát kívánom Mindannyiuknak,** hogy Széchenyi Ödön nyomdokaiban járva szolgálatuk sikeres teljesítése után **mindig épségben és egészségben térhessenek haza szeretteikhez.**